

PŘEČTĚTE SI:

- ✂ o eucharistii a o tom, jak s léty zraje náš vztah s Pánem
- ✂ vzpomínky paní Hanky Maršíkové
- ✂ jak Bůh působí v životě Alexandry Merunkové
- ✂ o tom, jak líšniční pečují o svůj kostel
- ✂ o oblíbeném svatém Libora Kálmána

Pastorační rada

Zápis ze zasedání Pastorační rady Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy – 10. 3. 2024 (zkráceno)

1. Zpráva o činnosti členů Pastorační rady za příslušnou agendu

Členové Pastorační rady informovali, čím se ve farnosti zabývají a tlumočili názory či požadavky farníků.

Pavla Pšeničková (OÁZA)

- Svatováclavské posvícení – vybralo se 14 tisíc, bude použito na nové dveře do sálu Oázy, zbytek cca 18 tisíc doplatí farnost. Pan Slepíčka byl delší dobu nemocen, dveře zatím nejsou hotové.

Daniela Feltová (Stopy, katechetika)

- Termíny uzávěrek Stop: 31. 5., 30. 9.

Pavla Boháčová, Petr Večeřa, Martin Sedlák (Líšnice)

- Zadní stěny kostela, kde probíhá povídání nad biblickými postavkami + u oltáře – nutné obnovit omítku udělat i sanační práce cca do 1 metru – Jiří Rom předal kontakt na p. Duchoně.
- Fara v Líšnici – smlouva o pronájmu obci zatím nepokročila. AP vzneslo problém v oblasti daní v souvislosti s dlouhodobým pronájmem, daňáři AP a obce Líšnice se musí domluvit.
- Nabídka M. Kose na prověření elektroinstalace (jistíků v sakristii) – trvá.
- Práce na úpravě hřbitova přesunuty na jaro – Petr Večeřa objednal před Velikonocemi valník s hlínou.
- Od 18. března t.r. bude prováděna rekonstrukce silnice kolem kostela včetně parkoviště u kostela, nebude se tam moci parkovat, dohodnuto, že nedělní mše svaté budou probíhat. Časový harmonogram prací na webu Líšnice.
- Byl sestaven návrh rozpočtu na opravu zdi kolem kostela.

Alexandra Merunková (Stopy, chrámový sbor)

- Nový nápěv k písni ke sv. Máří Magdaleně – složil Z. Merta – zpívalo se na novoročním koncertu – bude se zpívat také o Skalecké pouti.
- Chrámový sbor pilně nacvičuje velikonoční a jarní program.
- Pokračuje ve Stopách v rubrice Farníci vzpomínají.

Monika Umlášková (Charita)

- Rymářská kaplička slavila 100. výročí od svého postavení – 16. 12. od 17 hodin – sousedské setkání, krátká pobožnost, zdárně proběhlo.
- Město zajišťuje potravinovou sbírku, Monika dodává potraviny i drogerii dle potřeby z Potravinové banky – stále pokračuje.

Jiří Rom

- Roráty – probíhaly o uplynulých Vánocích od 7,00 hodin – pondělí – čtvrtek + sobota – Jiří udělal průzkum, jestli to ostatním vyhovuje, zvítězila varianta ponechat na příští advent, jak bylo – od 7,00 hodin.
- Informoval o opravě Řevnické ulice, která povede přes církevní pozemek u Bily.

2. Plánované akce ve farnosti, v diecézi (duben–červenec 2024)

Informace podal P. Jan Dlouhý.

Farnost

- Provozu na farní zahradě, pódiu, sálu se ujala Eva Kácovská – připravila provozní řád, kalendář akcí v záložce **farní zahrada** zveřejněn na webu farnosti – po dohodě možná rezervace na různé oslavy (narozeniny, křtiny, rodinné setkání...) a přednášky, úklid, organizace služeb maminek ohledně větrání
- 11. 5. od 17,00 hodin – koncert ZUŠ v kostele v Mníšku.
- 1. 5. – oslava spolku Rorejs – 25 let.
- 4. 5. – od 11, 30 mše svatá – pouť pražské arcidiecéze za duchovní povolání na Svaté Hoře.
- 18. 5. – zatím nepotvrzený termín pro oslavu výročí posvěcení kapličky v Rymani.
- 11. 5. od 11 hodin – mše svatá ke cti sv. Jana Nepomuckého u kapličky v Řitce.
- 11. 5. od 18 hodin – májová pobožnost u kapličky ve Stříbrné Lhotě.
- 18. 5. – Svatodušní putování přes Zahořany – ve 12 hodin od kostela v Mníšku.
- 19. 5. od 17 hodin – Svatodušní koncert v Mníšku – „Korunovační“.
- 21. 5. od 9, 00 hodin – mše svatá, následně vikariátní kněžská konference.

Velikonoční koncert

foto L. Kálmán

- 7. 6. od 19,00 hodin – po mši svaté Noc kostelů v Mníšku, v Líšnici nebude.
- 16. 6. od 8, 30 v Mníšku – první svaté přijímání dětí – 11 dětí.
- 21. 6. koncert ke Dni hudby ve 20,00 hodin v kostele v Mníšku.
- 23. 6. od 10 hodin v Mníšku – svátost biřmování – biskup V. Malý (ten den jediná mše sv. ve farnosti).
- 26. 5. v 16 hodin v Oáze – ochotnické představení z první republiky se zpěvy – Srdéčko v pasti – pod vedením Evy Kácovské.
- 30. 5. – Slavnost Těla a Krve Páně od 18 hodin v Líšnici – pokud to dopravní situace v souvislosti s opravou silnice dovolí, v neděli slavnost v Mníšku.
- 20. 7. 2024– Skalecká pouť
 - 10.00 hodin – mše svatá – domluven jako celebrant P. Adolf Pintíř, farář ze Sušice, bývalý generální vikář českobudějovické diecéze.
 - Hodláme zajistit po mši svaté guláš a rautové stoly k pohoštění účastníků poutní mše, aby se mohli zapojit i do dalšího programu na Skalce a neodcházeli hned po mši svaté. Program plánován i pro děti – pohádka.

Diecéze, církve

- **Biblická setkání – formování spirituality podle listu apoštola Pavla Římanům s doc. Benešem, teologem a biblistou – v budově Oázy – 5. a 19. března, 2. a 16. dubna, 21. a 28. května 2024 – na webové stránce farnosti je k dispozici zvukový záznam.**
- Od 19. 10. 2023 do 11. 2. 2024 proběhla ve Valdštejnské jízdárně výstava Petra Brandla – zapůjčený obraz sv. Máří Magdalény z kostela v Mníšku vrácen. **Fotokopie obrazu** předána na Magdalénu.

3. Informace o činnosti ekonomické rady, případně projednání bodů z jednání ekonomické rady určené k projednání v pastorační radě

Ekonomická rada se schází dle aktuální potřeby a řeší především finanční soběstačnost farnosti (pronájmy, prodeje nebo směny pozemků).

– diskuze ohledně investiční akce – protihlukový val + výstavba cca 30 garáží. Zlatý vrch – intenzivní jednání s AP o koupi pozemku od pana Knotka. Konzultace s odborníky o budoucím využití farních pozemků. Farní lesy předány do Nadace Arietinum – pokyn Arcibiskupství.

4. Informace o plánovaných úpravách ve farnosti

- Úklid v kostele v Mníšku – návrh obnovit měsíční služby po rodinách, popř. si rodina může někoho z farnosti přizvat na pomoc.
- Probíhá rekonstrukce lavic v kostele sv. Václava, proběhla 1. etapa, která stála 375.000 Kč. Zakázku prováděl pan Hanč z Třebotova, ze zdravotních důvodů už nebude pokračovat. Byli osloveni další dva zájemci a byla jim předána restaurátorská zpráva, aby byla zajištěna stejná kvalita. Je možné, že se začne po Velikonocích, práce budou dražší, než byl návrh původního restaurátora. V jednání je objednání filců na sedátka, klekátka zůstanou, jak jsou, bez koženky.
- Liturgickou komisí byl schválen nový oltář – obětní stůl včetně ambónu do kytínského kostela – stávající byl napaden červotoči, návrh byl zadán sochaři Váňovi, je vytvářen z bílého mramoru, sokl ze sliveneckého mramoru, celkem 870 000 Kč. Nyní je srovnána podlaha, vybetonovaný základ pro nový oltář, hotov bude pravděpodobně v květnu. Starý oltář byl deponovaný do skladu arcibiskupství.

Zapsala Pavla Pšeničková

Setkání u Rymářské kapličky

foto Luboš Kožíšek

Financování církve

Donátor Praha je platforma zřízená Arcibiskupstvím pražským na podporu fondu pro zajištění mezd kněží, kteří působí v pražské arcidiecézi; pro dary jednotlivým farnostem a podporu charitativních a pastoračních projektů.

Garant projektu: Vojtěch Benda / paha@donator.cz

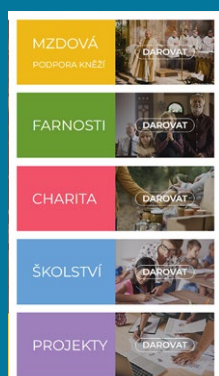
1. Navštivte webovou stránku donator.cz.
2. Vyberte možnost „Arcibiskupství pražské“.

* Lze využít i přímý odkaz paha.donator.cz.

4. Na následující stránce „REGISTRACE DONÁTORA“ vyberte farnost, pro kterou se chcete registrovat.
5. Vyplňte své osobní údaje: jméno, příjmení, adresu a telefon. Především však **e-mailovou adresu** (ta bude Vaším přihlašovacím jménem). Zvolte si heslo pro přihlášení.
6. Potvrďte svou registraci kliknutím na tlačítko „Odeslat“.
7. Na uvedenou e-mailovou adresu obdržíte potvrzení o registraci na webu DONATOR.CZ. Registraci dokončíte kliknutím na webový odkaz v e-mailu.

VOLBA ÚČELU DARU

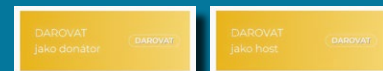
- Každé farnosti arcidiecéze byla ordinářem stanovena částka, kterou farnost v daném roce odvádí do Fondu na mzdovou podporu kněží. Dospělí farnosti jsou žádáni, aby na tuto částku přispěli svým darem prostřednictvím aplikace DONÁTOR.cz dle svých možností.
- Prostřednictvím aplikace DONÁTOR.cz může uživatel přispívat také přímo do sbírky na potřeby jednotlivých farností (celá vybraná částka je každý měsíc převedena na účet příslušné farnosti).
- Prostřednictvím aplikace DONÁTOR.cz může donátor přispívat svým darem také přímo na určené projekty Arcibiskupství pražského v oblasti:
 - charity (Arcidiecézní charita),
 - školství (Logopedická škola Klecany, rekonstrukce Arcibiskupského gymnázia),
 - projektů jiného speciálního účelu (Likvidace lepry).
- Sekce „CHARITA“, „ŠKOLSTVÍ“ a „PROJEKTY“ obsahují odkazy na webové stránky jednotlivých projektů se základními informacemi a instrukcemi k platbě daru na příslušný projekt.

I. REGISTRACE

1. Pro první registraci klikněte na odkaz „MZDOVÁ podpora kněží“ v pravém sloupci.

2. Na další stránce zvolte tlačítko „DAROVAT jako donátor“. Pokud chcete darovat bez registrace, zadejte „DAROVAT jako host“ (str. 11).

3. Poté zvolte „CHCI SE STÁT donátorem“.

II. PŘIHLÁŠENÍ již zaregistrovaného uživatele

1. V pravém horním rohu klikněte na „Můj profil“.
2. Na následující stránce vyplňte požadované údaje a potvrďte tlačítkem „Přihlásit se“.

I. DAR DO FONDU NA MZDOVOU PODPORU KNĚŽÍ - pro registrované

1. Zvolte účel z hlavní nabídky možností na domovské stránce.
2. Na další stránce klikněte na „DAROVAT jako donátor“.
3. Pokud nejste již přihlášení, aplikace Vás k tomu vyzve.

4. Zvolte Pravidelný či Jednorázový dar z přednastavených finančních částek, případně zadejte částku dle svého výběru.
5. Označte **způsob platby**.
Pro pravidelný dar lze použít pouze platbu trvalým příkazem.
6. Své rozhodnutí potvrďte tlačítkem „Darovat“.
7. Řiďte se následujícími instrukcemi k provedení platby v závislosti na zvolené platební metodě.

* Levé počítadlo uvádí, kolik již bylo donátorů odvedeno za farnost do Fondu na mzdovou podporu kněží prostřednictvím DONÁTOR.cz a kolik ještě zbývá do celkové stanovené částky ročního odvodu. Právé počítadlo uvádí počet donátorů, kteří se zaregistrovali pro danou farnost.

II. DAR DO FONDU NA MZDOVOU PODPORU KNĚŽÍ - jako host

1. Zvolte účel z hlavní nabídky možností na domovské stránce.
2. Na další stránce klikněte na „DAROVAT jako host“.

3. Vyberte farnost.

4. Zvolte Pravidelný či Jednorázový dar z přednastavených finančních částek, případně zadejte částku dle svého výběru.
5. Označte **způsob platby**.
Pro pravidelný dar lze použít pouze platbu trvalým příkazem.
6. Zadejte své **jméno, příjmení, emailovou adresu**. Označte, zda chcete zaslat potvrzení o daru.
7. Své rozhodnutí potvrďte tlačítkem „Darovat“.
8. Řiďte se následujícími instrukcemi k provedení platby v závislosti na zvolené platební metodě.

III. DAR NA POTŘEBY FARNOSTI - pro registrované / jako host

1. Zvolte účel z hlavní nabídky možností na domovské stránce.
2. Vyberte farnost.

3. Zvolte tlačítko „dar na potřeby farnosti“.

4. Zvolte si, zda chcete darovat jako registrovaný donátor nebo jako host.

5. Při zadání finanční částky daru a způsobu platby budete postupovat obdobně jako při platbě do Fondu na mzdovou podporu kněží.

Ostatní funkce POTVRZENÍ A HISTORIE PLATEB

Můj profil

1. POTVRZENÍ O DARU použitelné pro snížení daní bude k dispozici do konce ledna v elektronické podobě ke stažení v sekci „Můj profil“. Potvrzení je vydáno pro odečtení hodnoty bezúplatného plnění od základu daně z příjmu ve smyslu § 15 zákona 586/1992 Sb. v platném znění.
2. HISTORII REGISTROVANÝCH PLATEB (darů) donátora lze nalézt v sekci „Můj profil“ v přehledu dole.

Děkujeme za Vaše dary na podporu fondu pro zajištění mezd kněží, dary jednotlivým farnostem a podporu charitativních a pastoračních projektů Arcidiecéze pražské.

O Svátostech

O EUCHARISTII

V eucharistii Ježíš nedává „něco“, ale dává sám sebe. Obětuje své tělo a prolévá svou krev. Tím dává celý svůj život. Je jediným Synem, kterého Otec za nás dává. „*Pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu*“ (Jan 6, 32-33). Dochází až k tomu, že ztotožňuje sebe, své tělo a svou krev s tímto chlebem: „*Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo obětované za život světa*“ (Jan 6,51). Ježíš se tím projevuje jako chléb života, který věčný Otec dává lidem.

Poslání, kvůli němuž Ježíš přišel mezi nás, se završuje velikonočním tajemstvím. Z vyvýšeného kříže, odkud všechny přitahuje k sobě, předtím než „odevzdal Ducha“, říká: „Dokonáno je“ (Jan 19,30). Tajemstvím jeho poslušnosti až k smrti, a to k smrti na kříži, se završila nová a věčná smlouva. Svoboda Boha a svoboda člověka se definitivně setkaly v jeho ukřižovaném těle v nerozlučné smlouvě, která je navždy platná. I lidský hřích byl jednou provždy odčiněn. Ve velikonočním tajemství se uskutečnilo naše osvobození od zla a od smrti.

Když na břehu Jordánu uviděl Jan Křtitel Ježíše, jak k němu přichází, zvolal: „*Hle, Beránek Boží, ten, který snímá hříchy svě-*

ta“ (Jan1,29). Stejná slova zaznívají vždy při slavení mše svaté, když nás kněz zve, abychom přistoupili k oltáři (*blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově*). Ježíš je pravým velikonočním beránkem, který se dobrovolně vydal jako oběť za nás a naplnil tak novou a věčnou smlouvu. Eucharistie v sobě obsahuje tuto radikální novost, která se nám opakovaně předkládá při každém jejím slavení. Ustanovení eucharistie ukazuje, jak násilná a absurdní smrt se v Ježíši stává nejvyšším skutkem lásky a definitivním osvobozením lidstva od zla.

Příkazem „*To konejte na mou památku*“ (Lk 22,19) od nás žádá, abychom na jeho dar odpovídali a svátostně ho

Klanění Beránku Božímu

Jan van Eyck

zpřítomňovali. Těmito slovy Pán vyjadřuje očekávání, že jeho církev zrozená z jeho oběti tento dar přijme a pod vedením Ducha svatého bude rozvíjet liturgickou formu svátosti. Památka na jeho dokonalý dar nespočívá v obyčejném opakování Poslední večeře, ale právě v eucharistii, to jest v radikální novosti křesťanského kultu. Ježíš nám tak zanechal úkol, abychom vstoupili do jeho „hodiny“: Eucharistie nás vtahuje do Ježíšova obětího úkonu. Nepřijímáme vtělený Logos pouze nějakým statickým způsobem, nýbrž jsme zahrnuti do dynamismu jeho sebedarování. On „nás vtahuje do sebe“.

Ve svém slově, a s chlebem a vínem, nám Pán předal podstatné prvky nového kultu. Jeho snoubenka církev je povolána, aby každodenně slavila eucharistickou hostinu jako památku na něj. Včleňuje tak spasitelnou oběť svého snoubence do lidských dějin a svátostně ji zpřítomňuje v každé kultuře. Toto velké tajemství se slaví v liturgických formách, které církev vedená Duchem svatým rozvíjí v čase a prostoru. Duch svatý, *Paraklétos*, první dar věřícím, působil už při stvoření a je plně přítomen v celém životě vtěleného Slova. V této souvislosti je chápána rozhodující úloha Ducha svatého při slavení eucharistie a zvláště ve vztahu k předpodstatnění. Vyzýváme milosrdného Boha, aby seslal svého Svatého Ducha na oběti, které byly před něj předloženy a on aby proměnil chléb v Kristovo tělo, a víno v Kristovu krev. To, čeho se Duch svatý dotkne, je úplně posvěceno a proměněno.

Skrze svátost eucharistie zahrnuje Ježíš věřící lid do své „hodiny“. Tím ukazuje na pouto, které chtěl, aby bylo mezi ním a námi, mezi jeho osobou a církví. Církev „žije z eucharistie“. Eucharistie je Kristus, který se nám dává a tak z nás ustavičně vytváří své tělo. Církev může slavit a uctívat tajemství Krista přítomného v eucharistii proto, že Kristus se jí jako první daroval v oběti kříže. „*On napřed miloval nás*“ (1 Jan 4,19). Tak i my při každém slavení eucharistie vyznáváme prvenství Kristova daru.

Eucharistie má pro existenci a činnost církve konstitutivní charakter. Proto křesťanský starověk označoval stejnými slovy Kristovo tělo narozené z Panny

Marie, eucharistické tělo i Kristovo tělo církve (nerozdělitelnost Krista a církve). Tím, že Pán Ježíš vydal sebe v oběť za nás, svým darem účinně předznamenal tajemství církve. Druhá eucharistická modlitba při vyzvání Ducha svatého formuluje modlitbu za jednotu církve takto: „*Ať nás všechny, kdo máme účast na těle a krvi Kristově, shromáždí a sjednotí Duch svatý*“. Eucharistie se už od základů církve projevuje jako tajemství jednoty věřících v církevním společenství.

Láska k eucharistii vede ke stále hlubšímu uvědomění si hodnoty svátosti smíření. Mezi těmito svátostmi existuje neoddělitelné pouto. Abychom mohli důstojně přistoupit k svatému přijímání, je třeba být v milosti Boží. V naší době pozorujeme určitou ztrátu schopnosti vnímat hřích. Ztráta vědomí hříchu s sebou nese i určitou povrchnost v chápání samotné Boží lásky. Vztah mezi eucharistií a smířením kromě toho připomíná, že hřích není nikdy skutečností výlučně individuální. Vždy v sobě nese i zranění způsobené církevnímu společenství, do něhož jsme byli včleněni skrze křest.

Eucharistie je výsostným „tajemstvím víry“. Víra církve je vírou v podstatě eucharistickou a živí se zvláštním způsobem u stolu eucharistie. Víra je vzbuzována hlásáním Božího slova. Živí se a roste milostiplným setkáním se zmrtvýchvstalým Pánem, které se uskutečňuje ve svátostech. „*Víra se vyjadřuje v obřadu, a obřad posiluje a upevňuje víru*“. Proto svátost oltářní vždy stojí v centru života církve. Čím živější je eucharistická víra Božího lidu, tím hlubší je jeho účast na životě církve díky přesvědčivému přístupu k poslání, které Kristus svěřil svým učedníkům. Svědčí o tom samotná historie církve. Každá velká reforma se pojí se znovuobjevením víry v eucharistickou přítomnost Pána uprostřed jeho lidu.

(vybráno z exhortace Sacramentum caritatis papeže Benedikta XVI.)

SPOLEČENSTVÍ EUCHARISTICKÁ HODINA

Arcibiskup pražský zřídil duchovní společenství věřících Eucharistická hodina. Je to duchovní společenství věřících svěřené pod ochranu sv. Nor-

Ilustrační foto převzato z internetu

berta. Členství vzniká zapsáním do matriky členů, která je vedena na Strahovském opatství premonstrátského řádu. Společenství nemá právní subjektivitu. Navazuje na historická sdružení a eucharistická bratrstva, která v některých farnostech existovala už v barokní době. Poprvé bylo ustavičné klanění zavedeno v r. 1226 Ludvíkem VIII. v Avignonu. Členové společenství se snaží prožít půl hodiny s Pánem Ježíšem u svatostánku každý týden, minimálně však jednou za měsíc. Žádné konkrétní modlitby nejsou závazné. Členská knížka nabízí několik adoračních pobožností a jednotlivých modliteb, z nichž si může každý vybrat. Stejně tak může číst úryvky z Písma, zvláště z evangelií, a rozjímat o nich, nebo se modlit vlastními slovy, či jen mlčky prožívat Boží blízkost, hledět na Ježíše skrytého ve svátosti oltářní a vědět, že on se dívá na nás. Za každou půlhodinu adorace před svatostánkem mohou členové společenství získat plnomocné odpustky pro sebe nebo pro duše v očistci.

Zájemci se mohou hlásit nyní, stejně tak ale mohou učinit i kdykoli v budoucnu. Přihlášení je také možné elektronicky na adrese: <https://forms.gle/Bqmj6ipNj-TyBdxFT9>. Zájemci dostanou všechny materiály prostřednictvím farností.

P. Jan Dlouhý

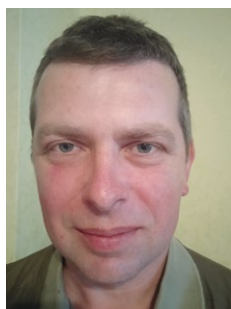
Anketa – Eucharistie

Naše anketa je tentokrát zaměřena na svátost Eucharistie. Účastníci odpovídali na tyto otázky:

- 1. V kolika letech jsi byl/a u prvního svatého přijímání a jak jsi ho prožil/a?**
- 2. Jak se od té doby změnil tvůj vztah k Pánu Ježíši?**

František Hrubý:

1. První svaté přijímání jsem absolvoval v 29 letech v rámci příprav na svatbu s mojí manželkou. Tenkrát se mě pan farář zeptal, proč se přijímání neúčastním? Odpověděl jsem, že se necítím natolik spravedlivý, abych si to zasloužil. Pan farář mi vysvětlil podstatu daru Kristovy oběti a já po svátosti smíření při nejbližší mši tělo Kristovo přijal. Od té doby se účastním svatého přijímání vždy. První svaté přijímání byla radost.

2. K eucharistii jsem vždy cítil velkou úctu. Svatým přijímáním se více cítím její součástí, a ne jen zbožným pozorovatelem.

Monika Svobodová:

1. U prvního svatého přijímání jsem byla v deseti letech, stejně jako moje dcera Nikolka, která letos půjde v témže věku.

Prožila jsem ho v radosti, že už budu konečně také moci chodit k panu faráři při každé mši svaté pro hostii, a ne pouze pro křížek na čelo.

Pamatuji si také na mé překvapení, že to vlastně musím zvládnout tak, aby hostie nespadla na zem. Stručně řečeno jsem to prožila ještě svými dětskýma očima.

2. Jako dítě jsem měla k Pánu Ježíši vztah, který bych popsala jako „povinnost bez odmlouvání“ výchovy naší babičky, která nás celé dětství vedla k víře a k nedělním návštěvám bohoslužeb v kostele v Líšnici, kam v dospělosti chodím již i se svojí rodinou dobrovolně. Můj vztah k Pánu Ježíši se změnil z dětského pohledu na ten dospělý – už ho vnímám jako přítele, a ne „nepřítele“.

Karel Moulík:

1. Ve 28, v rámci biřmování.

2. V eucharistii pro mě bývalo až příliš tajemství. Viděl jsem povrch: že bez ní bychom byli jen studený zájmový spolek jednotlivců s podobnými postoji a hodnotami, nebyli bychom rodina, která se schází každou neděli k hostině; kostely by nebyly nutné, stačily by strohé modlitebny nebo jen křížky v lese. Později mě ale napadlo ptát se, jaký musí být Bůh, který vedle gravitace ustanovil také eucharistii. Jednoznačně musí být někým, kdo touží po tom, abychom za ním přicházeli, a to fyzicky, nejen v myšlen-

kách. Touží být fyzicky s námi a v nás, a to do té míry, že kdyby byl přítomen jen o krůček víc, už by to znamenalo vyloučit veškeré pochyby a proměnit víru v jistotu. Je to stále tajemné, ale za tímto Bohem chodím na návštěvu rád. Byla to ale zbytečně dlouhá cesta, kéž ti budoucí dostanou od nás více podpory.

Lenka Chourová:

1. Asi v 9 letech v roce 1974 na Svaté Hoře. Přípravu i první svaté přijímání jsem prožila jen s rodinou a knězem kvůli náboženskému útlaku v té době.

2. Pro mě svaté přijímání souvisí s vírou a se svátostí zpovědi. Hlavně působením kněží v Rožmitále pod Třemšínem a na Svaté Hoře se můj vztah s Bohem v době dospívání, manželství a v rodině prohluboval. Teď vnímám svaté přijímání jako posilu v životě.

Vladimír Chour:

1. V 9 letech u sv. Jakuba v Příbrami. Byla to radostná oslava v období uvolnění i náboženského kolem roku 1968.

2. S prohlubováním osobní víry a modlitby se můj kontakt s Kristem v Eucharistii stal častějším a důvěrnějším. V současné době vnímám svaté přijímání jako možnost blízkého kontaktu s Ježíšem.

Viera Palidrabová:

1. U prvního svatého přijímání jsem byla v devíti letech. Byla to velká slavnost, tehdy nás přistoupilo přes 100 dětí z mého rodného města. Sešla se u nás celá blízká rodina a pamatuji si ten den celkem detailně dodneška. Duchovně jsem asi více prožila první zpověď, kde po velkém stresu přišla velká úleva 😊

2. U nás na východě Slovenska, odkud pocházím, nebylo mezi věřícími zvykem přistupovat pravidelně k svatému přijímání. Tak i já jsem to brala za své, že k svatému přijímání můžu přistoupit jen „čerstvě“ vyzpovídáná. Až tady v Čechách, když jsme viděli v neděli, že téměř celý kostel vstane a jde pro svaté přijímání, jsem časem změnila postoj. Svaté přijímání už pro mě není odměna za „čistotu“. Je to pro mě duchovní posila do běžného života.

Bůh v mém životě

Bůh je neustále se mnou a já na něj neustále myslím.

Přestože byla moje matka vychovaná v klášteře v Kutné Hoře a pokřtili mne, dětství jsem prožila v ateistické rodině, jako mnoho dalších rodin za socialismu, kdy všichni věřili v „něco“. Přesto si uvědomuji několik okamžiků, které mne ovlivnily.

První byl, když mne jako holčičku vzala moje moravská babička s sebou do kostela. Byl maličký, rozsvícený a zářil, hrály varhany, babička krásně zpívala. Ten úžasný teplý pocit cítím dodnes. Druhý – to jsem jezdila s rodiči na prázdniny do

Štětkně u Strakonice. V domově důchodců v zámku (od 17. století v majetku hraběte Windisch-Graetze) pracovaly řádové sestry. Tam jsem o své vůli navštěvovala mše a spolu se sestrami zpívala. Pamatuji si, jak se na mne jedna z nich dlouze podívala zvláštním pohledem, mlčela. Opět zážitek, který se mi uložil.

A potřetí, to jsem jako starostka byla přítomná zakládání OÁZY na farní zahradě, kde zpíval Mníšecký chrámový sbor. Řekla jsem si: Jak to, že s nimi nezpívám, že k nim nepatřím? Od té doby zpívám a patřím mezi mníšecké farníky, je to 23 let. Když se takto ohlížím, je to právě Bůh, který mne velmi něžně a nenásilně vedl prostřednictvím hudby k víře. Velkým posunem pro mne bylo před dvaceti lety vážné onemocnění mého o patnáct let mladšího bratra. Modlila jsem se denně v noci, kdy byl všude klid, kdy jsem se soustředila. Neuměla jsem pořádně žádnou vhodnou modlitbu, ale svými upřímnými slovy jsem se modlila a prosila. Po dvou

těžkých operacích a následné léčbě se bratr uzdravil. Pro mne – Bůh pomohl. Začala jsem pravidelně navštěvovat mše a pozvolna se učit. Ostýchala jsem se, že neznám všechny liturgické náležitosti, a ten ostych cítím ještě někdy i dnes. Ale poznání, že patřím do farní rodiny, že jsou její členové laskaví a vstřícní, ochotní pomáhat, je úžasné. Skutečně chodím do kostela jako domů, do bezpečí. Je to místo, kde se dokážu zklidnit a přemýšlet. Stává se mi občas při mších, že z čista jasna z mého nitra stoupá emoce, kterou nejde ovládnout, a pláču a tečou mi slzy. Hlavně při hudbě. Cítím, že v tu chvíli se na mne Bůh podíval, že je přítomný. Život přináší těžké i krásné chvíle, tak to prostě je. Jak je to ale snadnější, když věříme, že se nic neděje náhodně, a hlavně že nás obklopuje Boží láska.

Končím, jak jsem začala: Bůh je neustále se mnou a já na něj neustále myslím.

Alexandra Merunková

Tip na dobrou knihu

Sami na této zemi? Nedávno jsem dostal kašel a teplotu a v rámci léčebné procedury jsem sáhl po útlé knížečce Sami na této zemi?, která vyšla v roce 2019 v nakladatelství Portál a napsal ji kněz Ladislav Heryán SDB. Znal jsem do té doby jen jeho cejch pastora undergroundu, snad jsem ho někdy viděl na fotce s celebritou, a to je všechno. Ale jeden můj (až příliš) konzervativní kamarád se mi onehdá zmínil, že ho má rád. To vzbudilo mou zvědavost. Knížka je zamýšlena jako pokračování knih Exotem na této zemi a Stopařem na této zemi a má demonstrovat Boží blízkost a hloubku u lidí, kteří by se snad mohli skutečně cítit sami na této

zemi, opuštění, bez Boha. P. Heryán tak činí vyprávěním příběhů, které sám zažil, a prokládá text citacemi z evangelií i dalších míst Písma, která v daném kontextu vysvětluje. Mám dojem, že to celé činí vlastně proto, aby čtenáři umožnil zablédnout, jaké to je žít ve světě, kde se člověk natolik zabývá Pánem Ježíšem, bere jej natolik vážně, až nakonec zakusí, že je přijat a milován jako dítě. Zakusí, že věci jsou v pořádku, aby pak lásku a přijetí šířil do světa kolem, coby součást mystického těla Kristova. Ladislav Heryán je neobvyklý kněz, který sem tam zřejmě dělá skutečně partyzánské věci, jak i sám píše, ale je to krásné číst o někom, kdo je tímto způsobem Boží, jakkoli on sám chtěl asi psát

spíše o těch lidech na okraji, chudých, vinných, uvězněných, bez domova, v zoufalé situaci. V porovnání se světem p. Heryána je ten můj asi o dost více plný neustálého neradostného pachtění, jehož kořenem bude nejspíš stále nedostatečná důvěra Bohu, který mě jednou za čas musí přišpendlit k posteli, abych se nad tím zamyslel. Proto se raduji, kdykoliv někoho takového jako P. Heryán vidím, zejména mezi kněžími. Je přece úplně jedno, z jaké společenské bubliny ten člověk pochází. Ještě jsem se svého kamaráda neptal, ale mám pocit, že je spojuje právě upřímná snaha brát Pána Ježíše vážně. A jestli se třeba oba mylí, na tom zas tolik nezáleží.

Karel Moulík

Farníci vzpomínají

Tentokrát vzpomínáme s Annou Maršíkovou, která pochází ze Slovenska, z Povážské Bystrice, a přesto se cítí být čisovickou patriotkou.

Proč ti říkají Hanko, když se jmenuješ Anna?

Protože se tak u nás na Slovensku Anám říká.

A jaké cesty tě zavedly sem, do Mníšku potažmo do Čisovic?

Studia. Šla jsem do Prahy studovat jadernou fyziku a tam jsem potkala manžela, a tím jsem se dostala na tento statek k Maršíkům.

Na vysoké škole jsi potkala manžela, to on je místní rodák?

Přímo ne, je od Humpolce, kde měli jeho rodiče hospodářství. Ale vyhořeli, a tak se přestěhovali sem, když mu bylo asi půl roku. Takže se dá říct, že je téměř rodák. Koupili tento statek s polnostmi, všechno jim prodal člověk, který to získal prostřednictvím věna manželky. Takže k němu neměl žádný vztah, a když manželka zemřela, vše prodal Maršíkům. Ti tu začali hospodařit úplně od začátku, znovu. To bylo v roce 1946.

Vy jste s manželem taková zdatní zemědělci, byla jsi zvyklá na hospodářství ze Slovenska u rodičů?

Měli jsme tam maličký záhumenek, takže něco jsem pochytila. Ale hlavně mne

to baví a dělám to ráda. Maršíkovi byli zemědělci už tam, u Humpolce, a tady pak také. Měli 24 hektarů, pole byla v pronájmu a byla zapýřená, tak to trvalo dlouho, než je dali do pořádku. Pak přišlo v roce 1947 katastrofální sucho. Maršíkovi vše s Boží pomocí přečkali, ale protože vlastnili tolik hektarů, byli tzv. kulaci a pochopitelně jim vše v padesátých letech komunisti sebrali. Ano, to bylo znárodnění. Napřed je nechťeli vzít do družstva, že jsou kulaci, pak jim vytýčili, co jim nechají. A byly to jen neúrodné pásy kolem silnice daleko od domu. Z toho museli odvádět státu velké kontingenty, což se jim postupně nedařilo plnit, protože odvody se neustále zvyšovaly. Takže vše přešlo pod státní statek. Tady v chalupě našťestí zůstali, bydleli tu rodiče mého muže se starými rodiči a se třemi dětmi.

A do toho jsi se přivdala?

No to už byla sestra manžela vdaná, jeho bratr také dostudoval, tak jsme tu byli s babičkou. Maminkou mého muže.

Do kostela jste chodili do Mníšku?

Tam byl kostel a tady v Čisovicích kaplička a do ní jsem chodila každou sobotu. V kapličce probíhala celá mše. Hrála tu paní Šedivá, ona prý měla v Mníšku lásku, ale on se oženil, tak odjela pryč na Moravu. Po letech ten pán ovdověl, paní Šedivá se vrátila a dožili spolu. Tomu se říká pravá láska, bydleli v Komenského ulici.

Křtiny Zity

A ty jsi byla vedená od malička k víře?

Ano, to víš, u nás na Slovensku se to bralo vážně. Tady se to naopak vážně nebralo, ale neměli vůči mně námitky. Jinak sem, do čisovické kapličky se mnou děti chodily pravidelně, tedy bez muže. Ten byl tehdy naprostý nevěrec. Ale nechal mi svobodu, mohla jsem chodit, kam jsem chtěla. To se tady jednou zastavila moje spolubydlící ze studií s kamarády, že si v Praze založili takové „spolčo“. Tam jsem se s nimi začala pravidelně scházet. Tady to bylo opravdu zoufalé, v kapličce tři čtyři babky a já s dětmi. Chodili jsme také do mníšeckého kostela, bylo to tam podobné, pár stále stejných rodin. Ale tam jsme našli paní Cihelkovou, která učila našeho Péťu, to bylo pro něj veliké povzbuzení, že jeho učitelka chodí do kostela. Navíc byla moc hodná a všichni ji měli rádi.

Ale náboženství se neučilo...

Ne, neučilo. Naše děti chodily do Mníšku do hudebky a než jim jel autobus do Čisovic, čekaly na faře. Byla tam malovaná Bible, ve které mohly listovat. Zkraje se pan farář bál, jestli nejsem provokatérka. To byl pater Hřebík. Úplně první farář, když jsem sem přišla, byl pater Blažek. Ten ale utrpěl úraz, spadl při prořezávání stromů, a po něm přišel právě farář Josef Hřebík, dnes vysokoškolský pedagog a sídelní kanovník Kolegiátní kapituly Všetech svatých na Hradě.

Manžel Jaroslav s dcerou Zitou

A to víš, jak se dřív bydlelo na faře? Bydlel tam v přízemí pan Broum s početnou rodinou, měl klíče od fary. A stalo se třeba, že naše děti u nás pořádaly v létě slavnost. Hrály hry a loutkové divadlo a byl tu i pan farář. V podvečer se začal sbírat, že už musí jít, protože v 9 hodin pan Broum zamkne a on by se nedostal domů.

A oni Broumovi byli činní ve farnosti?

Ne, Národní výbor města je ubytoval na faře. Pan Broum byl učitel a činný byl spíš v hlídání toho, kdo na faru chodí, tedy prý, abych mu nekřivdila, ale snad nikomu problémy neudělal.

Ani v mníšeckém kostele nebyla účast nijak valná. Pár rodin a zase já s dětmi. Později mne potěšila Katka Typlová, potom Mochánovic holky, ty kamarádily s naší Zitou. To už tady byl pan farář Andrejčák. Také jsem tu zažila nynějšího pana faráře Jana Dlouhého, ještě jako studenta. Chodil s námi zpívat na kůr.

Tvoje dcera přece hrála v kostele na varhany?

No to už bylo na základce, v šesté, sedmé třídě. Pan Zajíc, který hrával do té doby, se odstěhoval, a Zita začala jako malé děvče místo něj hrát. Ona chodila do hudebky už od předškolního věku. Doma skládala muziku a různé písně, hrála neustále. Je moc nadaná.

A byl tehdy chrámový sbor?

Ten vedl právě ten pan Zajíc, varhaník. On bydlel dole na rohu Malého náměstí. Sbor pak po něm vedla naše Zita.

Jak se ti žilo v Čechách? A tedy i v ÚVRu?

Každý se mne na to ptal, jestli se necítím vytržená. Ale mně je tu dobře, měla jsem štěstí na rodinu, kam jsem naprosto zapadla. Babička byla moc hodná, švagrovou tady ještě mám.

Jak jsi přiměla manžela k víře, jak k ní dospěl?

Když jsem jezdila s dětmi na to Spolčo v Praze, chodilo se i na výlety na chaty a slavily se různé svátky. A tak chodil s námi a postupně s námi začal souznít. Nedávno jsme se Spolčem oslavili 50 let trvání a dostali jsme krásnou pamětní kartu. Je na ní vykládaný křížek a jména všech rodin, která k sobě celá ta léta patřily. Jednou bylo setkání i tady u nás, bylo nás asi dvacet, tolik aut tu kolem stálo! Jenže jsme měli sousedku, jejíž manžel byl u policie, takže už k nám Spolčo

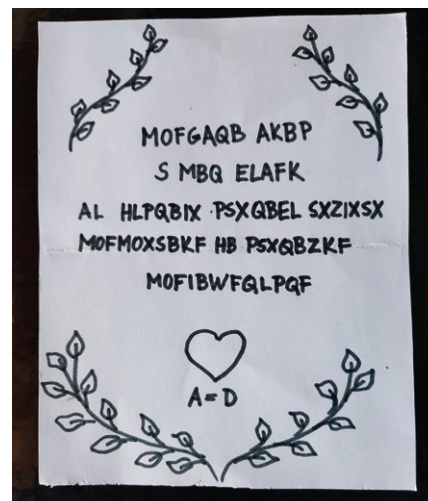
příště raději nepřijelo. Pochopitelně se báli. Taková byla doba, však se i stalo, že jednu partu někdo udal, třeba v Kobylisích, potom museli chodit na výslechy. To bylo kolem kostela sv. Terezičky, kde byli Salesiáni. Pater Jenda, který tam s námi chodil a celou tu dobu se nám věnoval, je ještě naživu, chodila jsem k němu ke zpovědi. Už je mu 100 let.

Zažila jsi v životě situace, kdy sis uvědomila, že ti Bůh pomohl?

Jo, a několikrát. Mluví se o náhodách, že? Ale například, když jsem přijela do Prahy studovat, nikoho jsem neznala. Ubytovala jsem se a za chvíli na můj pokoj zaklepala holka, prý že ona má pokoj naproti a jestli nechci bydlet s ní? Později se ukázalo, když mne viděla večer se modlit, že je také věřící. Byli jsme snad jen my dvě v ročníku. Chodily jsme do Týnskému chrámu, tam byl páter Reinsberg, a také ke sv. Jiljí. Takže kdo nás svedl dohromady?

Pak také tato rodina Maršíků mi přijde jako dar z nebe, jak mne přijali. Moc hodní lidé. Anebo ten náš požár? Že to vůbec takto dopadlo, jak jsme tu kalvárii snášeli, jak můj muž všechnu tu obnovu domu vedl! Nebo co mi řekla Zita, že si v nemocnici na interně vypůjčili přístroj k dýchání, který byl výkonnější, vyzkoušeli ho na mně a ten mne zachránil. Měla jsem tím požárem poškozené plíce, ale o tom už Zita psala minule ve Stopách. To vše je souhra, za kterou vidím Pána Boha.

S manželem jsme oslavili zlatou svatbu, to je také Boží požehnání. Nic velkého jsme nechystali, ale děti nám připravily

Pozvánka na zlatou svatbu

ly překvapení. Přišel pan farář a předal nám modrou obálku, prý že to tu pro nás nechal poštovní holub. Tak jsme obálku doma otevřeli a tam byl prapodivný vzkaz. No, trvalo nám dlouho, než jsme to rozluštili. Stálo tam: přijďte dnes do kostela sv. Václava a buďte připravení ke svatební příležitosti. Mysleli jsme, že jsme pozvaní na něčí svatbu. Natrhala jsem na zahrádce kytičku, abychom nešli s prázdnou. V kostele stál pan farář, z jedné strany byla Zita s dětmi, z druhé strany Pěťa s dětmi a šlo se ke krásnému obřadu. Zlatá svatba má své náležitosti, četlo se z Bible. Bylo to opravdu dojemné překvapení a po obřadu jsme vše oslavili. Žijeme tu šťastně, díky Bohu.

Za rozhovor Děkuje
Alexandra Merunková

Zlatá svatba

Všechny fotografie jsou z archivu rodiny Maršíkových

Služby ve farnosti

Péče o chrám Všech svatých v Líšnici

Služba farníků kolem kostela může dobře posílit přátelství se sousedy, posiluje ale i rodinné vazby.

Pěkným příkladem může být skupinka lidí, kteří pečují o kostel Všech svatých v Líšnici. Přitom vše začalo „doporučením“ od otce Jana Dlouhého. Protože paní, která o kostel pečovala dříve, už nemohla tuto službu vykonávat, obrátil se na farníky. „Řekl: teď už se musíte snažit vy,“ vzpomíná paní Pavlína Boháčová z Líšnice. Vzala tato slova za svá a společně s manželem začali. Záhy se k nim přidali další a dnes skupinu tvoří osm lidí, dvojice se střídají po měsíci. Množství je i těch, co sice pravidelně neuklízí, ale v případě potřeby jsou k dispozici. Vypomůžou finančním příspěvkem, brigádou.

Co je to církev?

„Vždycky jsem sice říkala, že církev je důležitá, ale nikdy jsem jaksi na vlastní kůži nepoznala, co vlastně znamená,“ vysvětluje paní Pavlína. „Až jednou jsme takhle stáli před kostelem po mši svaté, domlouvali se na něčem. Zapolouchala jsem se do slov ostatních:

uděláme tamto a tohle, někdo přiveze kytky, jiný obstará chlebíčky na brigádu, další dětské omalovánky. To je ten člověk, co stojí před kostelem a něco ho napadne!, hned mi blesklo hlavou. Ten, který přemýšlí, co by se dalo udělat. Anebo jen souhlasně mlčí a je účastný. I když by byl ten nejposlednější.“

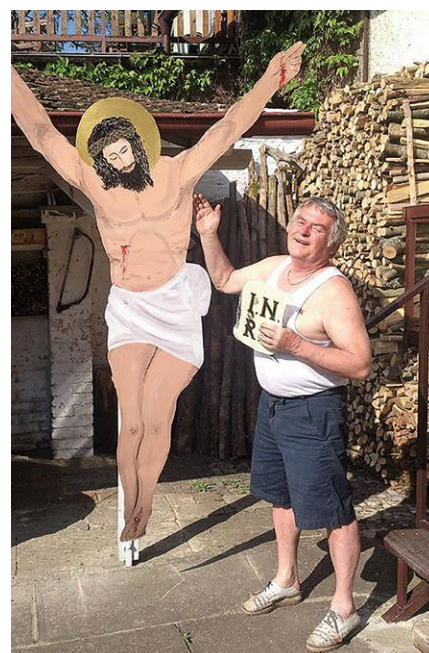
Hlavní práci má tady Duch Svatý

Dalším člověkem, který se záhy zapojil, je paní Ludmila Šedová z Trnové. „Cením si toho, že díky uklízení jsem se naučila chodit do kostela včas,“ říká. „Mám čas vše zkontrolovat i soustředit se, připravit se na mši svatou.“ Na tu by totiž člověk neměl dobíhat na poslední chvíli. „Hlavní je to obrovské přátelství s Bohem, které vnímám, když tam jsme sami. A propojení lidí kolem,“ vysvětluje zase paní Pavlína. Podle ní jde o úplně nové vnímání prostoru: „Předtím to bylo takové anonymní. Navštěvovala jsem kostel anonymně, jako člověk, který přijde

těsně přede mší, sedne si, pomodlí se, pozdraví se se známými a jde domů. Nevšimne si kytěk, čistých ubrusů, uklizené podlahy. Tohle všechno jde mimo něj. Jak jsme ale začali mít služby, dostali jsme se do víru: začali jsme více vnímat co je potřeba udělat, vzájemně si to říkat, domlouvat s tím, kdo má zrovna službu, prostor jsme najednou viděli úplně jinak. Úplně. A dodala bych, že největší práci tady má Duch svatý – pokud tedy člověk nemá hlavu zanesenou vším možným a je schopen jej vnímat – právě v tom propojování lidí. Vzniká spousta pozitivních a radostných emocí.“

Práce kolem kostela propojuje generace

Taková služba se často „dělí“ v rodině. „Jako dítě jsem prázdniny v létě trávila u babičky na Písecku. Byla kostelnicí, stejně jako kdysi její tatínek. Ráda vzpomínám na zvonění, v poledne a pak klekání. A také, jak babička dě-

Na první fotografii je zobrazen kříž s Kristem před renovací, na druhém snímku pak farníci připevňují opravený korpus. Poslední fotka je pak rodinným pokladem, ukazuje tatínka Pavlíniny Boháčové pana Miroslava Berana z Poděbrad, který renovaci zhotovil. Snímky archiv paní Pavlíniny Boháčové

lala květinovou výzdobu, z polního kvítí, obilí, kopretin... Pro babičku to byla čest," vzpomíná paní Ludmila.

„Já jsem sice vyrůstala v nevěřící rodině, ale babička chodila v Poděbradech zpívat do sboru. Občas mě vzala se sebou. A tatínek od maminky zase dělal hrobníka a sekal trávu kolem kostela v Pečkách u františkána Benedikta Holoty, za totality. A ještě dodám, shodou okolností to byl on, kdo mě mnohem později připravoval na křest. To už jsem bydlela jinde a doporučila mi ho kamarádka," dodává zase paní Boháčová. Zajímavé je také pokračování tohoto rodinného příběhu: tatínek paní Pavlína je všestranně šikovným domácím kutilem. Právě on pomohl s renovací mnoha artefaktů z kostela. Paní Pavlína mu do Poděbrad začala vozit spoustu „zakázek“ a snad i díky tomu přijal víru a stal se z něj věřící člověk.

Karolína Peroutková

Nazdobený oltář líšnického kostela o Vánocích.

Snímek archiv paní Ludmily Šedové

Manželské okénko

Pozvánka na letní Manželská setkání ve Volyni

Letní kurz Manželských setkání je programem zaměřeným na harmonické manželství a odpovědné rodičovství. Jeho náplní jsou přednášky s tematikou vzájemných vztahů muže a ženy a následná práce ve skupinkách.

Hlavním posláním kurzu je nabídnout manželům možnost prožívat a harmonizovat svůj partnerský vztah. Věnujeme se proto nejfrekventovanějším tématům manželství. Témata přednášejí manželé, obvykle pravidelní účastníci kurzu, kteří do přednášky zapojí i své zkušenosti s tématem, většinou odkryjí to, jak se jich osobně přednášené téma týká a jak ho žijí. Toto otevření se je velice hodnotnou součástí přednášek. Mnohým z nás příběhy jiných lidí pomohou otevřít neřešené věci v našich vztazích a znovu najít cestu k partnerovi. Po každé přednášce přichází skupinová práce tří až čtyř párů, které téma diskutují

a sdělují si, jak doléhá na jejich vztah. Skupinka je po celý kurz stejná, aby si v ní páry mohly vytvořit důvěrné, otevřené prostředí ke sdílení a vzájemnému obohacení.

Témata přednášek:

Krize v manželství

Je krize nevyhnutelná, nebo existuje účinná prevence? A když už náš vztah prochází krizí, jde s tím něco dělat? Co přijde po ní? A v čem je krize přínosná? Pojďme hledat její příčiny, podívat se na její průběh a „výsledky“.

Priority

Někdy cítím rozpor mezi tím, co žiji, a tím, co bych chtěl žít. Když člověk toto prožívá, necítí se šťastný a je vnitřně neklidný. Možná stačí zastavit se a pokusit se urovnat, co je pro mě důležité. A maličkosti každého dne pak prožívat podle toho.

Druhy lásky

Slovo láska má dnes velmi široký význam a vztah mezi manželi je prostorem pro mnoho jejích rozměrů. Když jsou všechny naplněné, cítíme se s druhým šťastní. Naopak když máme tendenci hledat štěstí jinde, je možné, že náš vztah je nikoliv celistvý, ale v některé své části porouchaný. Je možné naučit se rozpoznat, která část naší lásky má defekt, a snáze ji pak opravit, aby celá opět fungovala, a třeba ještě lépe?

Zdravé sebevědomí

Každý z nás si přináší do manželství svou minulost a svá zranění nebo úspěchy v podobě vnímání sama sebe. To pak často zásadně ovlivňuje naše chování k druhým a zejména těm nejbližším. Jak uzdravit sebevědomí, které

nám neříká pravdu o nás, pokrývá nám pohled na okolí a ovlivňuje naše reakce vůči partnerovi?

Odpuštění

Na odpuštění a smíření stojí láska mezi Bohem a námi a mezi všemi lidmi. Odpouštět je tak užitečné, a přitom často velmi těžké. Chceme tento mocný nástroj lásky začlenit do našeho manželského života a užívat jej ve prospěch prohlubování a růstu našeho vztahu? Budeme-li cítit potřebu odpouštět a naučíme se to, náš život nalezne nový rozměr.

Rozdíly mezi mužem a ženou

Jsou velmi zřejmé, ale přitom je zapomínáme vidět. Někdy máme tendenci posuzovat jednání svého partnera příliš podle sebe a nechápeme, jak může být ten druhý tak pitomý. Je pravda, že chování našich protějšků může být z našeho úhlu pohledu někdy zvláštní, ale když se je naučíme vnímat jako důsledek rozdílnosti v psychice pohlaví, můžeme přestat nadávat a plakat a začít se smát a radovat.

Komunikace I. – sebevyjádření

Slovem lze zraňovat i uzdravovat. Někdy, i když třeba chceme vyjádřit jen docela jednoduchou věc, děláme zbytečné komunikační fauly, které druhou stranu staví automaticky do obranné nebo útočné pozice. Co kdybychom se naučili sdělovat informace srozumitelně a hlavně vždy přijatelně pro druhou stranu? Nemusí se nám to hodit jen ve vztahu s partnerem, ale třeba i v zaměstnání nebo podnikání.

Komunikace II. – porozumění

Lidé jsou schopni vymýšlet si v různých oblastech svých činností systémy a způsoby předávání informací. Tak je zaručeno, že sdělení budou doručena protistraně bez šumů, spolehlivě, s jednoznačným významem tak, že je beze zbytku a správně pochopí. Není právě naše manželství důležitou součástí našeho života? A nebylo by proto dobré, abychom se zabývali tím, jak se sdílet a jak si naslouchat, aby nevznikala často zbytečná nedorozumění, která mohou pravidelně narušovat náš vztah?

Vyjadřování pocitů

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ (Mt 5,4) Možná máme strach otevírat své srdce, protože se tak vystavujeme bolesti ze zranění, které může přijít. Od malička jsme se často učili nedávat své pocity najevo, jako by to bylo

něco nepatřičného. Určitě ne vždy se hodí plakat nebo smát se. Otázkou však je, zda jako manželé a manželky chceme být ryze racionální jako kyborgové, anebo být skutečnými lidmi, kteří se rozhodli dávat srdce druhému.

Naplnování potřeb

Každý má své potřeby, které jsou často tak rozdílné od potřeb druhého. A nezdíka ani sami přesně nevíme, co nám chybí, anebo je nám trapné přiznat si nebo dokonce vyslovit, že něco potřebujeme. Přitom když nemáme naplněny své potřeby, trápíme se. Ale naopak, když nám jejich naplnění nechybí, kveteme a jsme zdrojem všeho dobrého i pro svého partnera. Nestojí za to trochu se v oboru naplnování potřeb vzdělat?

Sexualita

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. Pojďme nahlédnout hlouběji do tohoto krásného tématu, které se naplňuje v manželství a buduje jej skrze svůj intimní rozměr.

Pozornosti

„Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru ve skutcích.“ (Jakub 2,18) Anebo: „Ukaž mi tu svou lásku bez skutků a já ti ukážu svou lásku ve skutcích...“? Jak poznal náš partner, že o něj stojíme? Možná jsme si na počátku vztahu ani neuvědomovali, jakou pozornost mu věnujeme a kolika způsoby se to projevuje. A zamilovali jsme se. Pokusíme se naučit se „vařit“ podle tohoto osvědčeného receptu na šťastný život znovu a trvale?

Služba pečovatelů a program pro děti

V čase přednášek pro manželské páry a jejich práce ve skupinkách, tedy obvykle dopoledne od 8:45 do 12:00 a odpoledne od 14:45 do 18:00, se o děti, které vezmete s sebou, starají pečovatelé, anebo jak jim říkáme „pečouni“. Každé „kočárkové dítě“ má k dispozici vlastního pečouna, větší děti pak sdílejí program ve skupinách. Naši pečovatelé jsou mladí lidé, většinou z křesťanských rodin a se zkušenostmi se soužitím s více sourozenci. Každým rokem utvářejí nový krásný tým a na tuto dobrovolnickou službu se společně připravují několik měsíců předem pod vedením kvalifikovaných laiků i kněží. Program pro děti se tvoří dle počasí a zahrnuje zajímavé aktivity, jako jsou venkovní hry a sportování přímo v areálu nebo v blízkém okolí. Za deštivého počasí je možné využít tělocvičnu, či třídy, kde si

děti mohou zahrát například deskové hry nebo se věnovat tvořivým aktivitám. Podle počasí může být do programu zahrnut i výlet či návštěva koupaliště. Pokud své dítě kojíte, je samozřejmostí umožnění nakrmení miminka vždy, když bude třeba.

„Pečouni“ se již na letní kurz 2024 aktivně připravují

O přípravném víkendu hlavní organizátoři napsali: První únorový víkend jsme měli tu čest strávit s našimi pečouny jeden z jejich přípravných víkendů, tentokrát přímo ve Volyni, dějišti letošních manželáků. A řekneme Vám, dívat se na to, jak soustředěně pracují, dovedou se bavit, nezkaží žádnou legraci a zároveň fungují jako tým, byla zkrátka radost. Vaše děti se nudit určitě nebudou, protože už teď vzniká na každý den několik variant programu. A s jistotou můžeme také říct, že obavy nemusíte mít, ani když na manželáky vezmete malé děti v kočárku. Zatím to totiž vypadá, že i zkušených osobních pečounek bude pro letošek dostatek a už teď se těší, jak jejich kočárkový peloton bude brázdit ulice jihočeské Volyně. Jak funguje hlídání dětí na manželských setkáních, si můžete poslechnout na webu: <https://manzelskasetkani.cz/pece-o-deti/>

Historie Manželských setkání

Program kurzu MS je připraven podle finského modelu YMCA Whole Marriage Ministries, který inspiroval podobné aktivity v mnoha evropských státech. První český pár se mohl seznámit s jeho obsahem ve Finsku v roce 1987. Po dvou letech příprav se v létě roku 1989 uskutečnil první manželský kurz u nás a odstartoval tak neoficiálně vznik Manželských setkání v Československu. První oficiální kurz byl pořádán v roce 1991 a byl jediný pro celou republiku. Zájem o něj se však šířil tak rychle, že se vedení kurzů chopili i jiní manželé a založili po republice kurzy další, takže v dnešní době se mohou účastnit Manželských setkání na různých místech a v různých termínech stovky párů.

Pozor – Manželáky jsou často návykové ☺

My jezdíme nepřetržitě už 11 let. Vždy najdeme témata nebo situace, se kterými nejsme jeden nebo druhý spokojeni a nebyl čas je dobře vykomunikovat během roku. Když tyto „kostlivce“ pročistíme, k čemuž jsme během kurzu vedeni, prožijeme usmíření a je nám pak spolu lépe. To samo o sobě stojí za to. Vedle

toho vnímáme i proměnu dlouhodobou. Tím, jak si opakujeme konkrétní návody na řešení manželských i jiných problémů, ověřené zkušenosti jiných párů, dostávají se nám tyto návody pod kůži a některé se nám pak daří aplikovat i v průběhu roku. Z přednášek a diskuzí také člověk pochopí, že v tom nejsme sami, že všichni vlastně řešíme podobné problémy, a to je velmi osvobozující. Co konkrétně jsme se naučili? Například jsme pochopili, jak moc jsme rozdílní a že to není jen důvod

ke konfliktům, ale i obohacení. Že se musíme hlídat v tom, čemu v životě dáváme prioritu a jestli někde neulítáváme. Že si jeden na druhého musíme vědomě dělat čas. Že žena často více ocení nasloučání než rady. Že se muž někdy potřebuje vzdálit a není třeba to brát negativně atd. Je toho hodně...

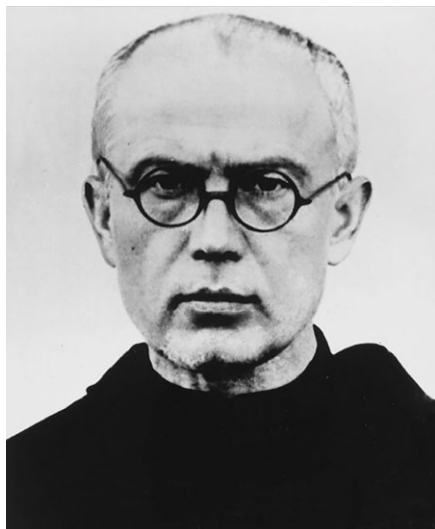
Manželáky navíc tvoří moc příjemné společenství lidí, nejen pro nás je to speciální místo na zemi, silný zážitek církve, taková ochutnávka nebe. Vnímáme jako naše

poslání předávat také naše zkušenosti dál a podílet se na spoluorganizaci. Myslíme, že díky manželákům jsme se spolu ještě „nezbláznili“ a náš vztah může růst. Na manželácích se dějí zázraky každý den. Přijďte je s námi zažít. Kdo váháte s účastí, neváhejte. Na kurzu ve Volyni zbývá již posledních pár volných míst.

více info na: www.manzelskasetkani.cz

Lucie a Jan Tomečkoví

Můj oblíbený svatý

Mým nejoblíbenějším svatým a zároveň světcem, kterého jsem si vyvolil za svého nebeského patrona při křtu, je **svatý Maxmilián Kolbe** (žil v letech 1894 až 1941). Řadí se k mladším světcům, většinu svého života prožil ve 20. století a svatořečen byl před 42 lety.

Jako svého nebeského přímluvce jsem si ho nevybral náhodou, po profesní stránce nás spojuje novinářina. Od svých 16 let byl členem františkánského řádu. Za studií v Římě při styku s mládeží různých zemí si jasně uvědomil, že horší než dočasná poroba je otroctví hříchů, v němž se nachází milióny duší. Tam mu bylo vnuknuto založení „Militia Immaculatae“ – Rytířstva Neposkvrněné. Po návratu do Polska začal vydávat měsíčník „Rytíř Neposkvrněné“, v němž seznamoval lidi s cestou ke štěstí. Jeho

náklad se během let vyšplhal na 65 tisíc výtisků. Založil františkánských klášter v Niepokalanówě u Varšavy. Šest let strávil na misijních cestách po Dálném východě a zejména Japonsku, kde založil klášter a seminář pro výchovu kněžského dorostu. Svého „Rytíře“ tu začal vydávat v japonštině.

Po vypuknutí 2. světové války pomáhal lidem, kteří se ocitli v nouzi, mezi nimiž byla také spousta Židů. Otevírali pro ně v Niepokalanówě různé dílny, aby jim poskytl zaměstnání a dělili se s nimi o prostředky k živobytí. Až sem si pro něj přišlo gestapo a od 28. května 1941 byl vězněm koncentračního tábora Osvětim, kde dostal těžkou fyzickou práci a byl vystaven surovému týrání.

Konec jeho pozemského bytí se přiblížil koncem července, kdy dozorcí vybírali na appellplatzu nešťastníky k smrti hladem pro výstrahu za útěk jednoho z osvětimských vězňů. Jeden z náhodně vybraných, František Gajowniczek, propukl v nárek, že po sobě zanechá ženu a děti. Maxmilián Kolbe předstoupil neohroženě před velitele dozorců s prosbou, aby dovolil jeho výměnu za něj.

Jeho sebeobětování, kdy nabídl svůj život výměnou za život spoluvězně, mě nepřestává fascinovat. Obětoval svůj život ve prospěch pro něj cizího člověka. Udivuje mě jeho vnitřní síla, se kterou se vydal vstříc jisté smrti. Sám kdysi svou touhu po mučednictví vyjádřil slovy: „*Toužím, abych byl pro Neposkvrněnou rozdrčen na prach.*“

Ani v osvětimském bunkru smrti ale neklešal na mysl a údajně své druhy povzbuzoval modlitbami, aby ulehčil jejich muka a připravil je na cestu na věčnost. Bylo jisté pro jeho trýznitele překvapením, když ho i po dlouhých 21 dnech našli v bunkru živého. Dokázal přežít bez jediného sousta i kapky vody! Věznitelé už dál nečekali a Maxmiliána Kolbeho usmrtili 14. srpna fenolovou injekcí do srdce. Maxmilián Kolbe zemřel dobrovolně, aby jiný člověk mohl žít. Symbolické je, že jeho kanonizaci provedl papež Jan Pavel II., s nímž ho spojovala polská národnost. Bylo jisté pro Poláky povzbuzením a duševní vzpruhou, když byl v době komunistické totality svatořečen jejich krajan, kterého mnozí znali osobně. Jeho svatořečení se ve Vatikánu účastnil a v první řadě stál František Gajowniczek, kterému sv. Maxmilián Kolbe „daroval“ v roce 1941 život.

Libor Kálmán

Oblíbená modlitba a recept

Evu Večeřovou potkáte spíš v líšnickém kostele než v mníšeckém. I když bydlí s rodinou v Mníšku, do kostela Všech svatých v Líšnici si zvykli jezdit už od té doby, co byly děti úplně malé, protože jim to tu lépe vyhovovalo časově. Kromě toho, jak Eva říká, je jí bližší menší kostel v Líšnici se svou rodinnou atmosférou. Postupně se do zdejší farní „rodiny“ začlenili a stali se její nepostradatelnou součástí: manžel Petr se staršími kluky Pavlem a Šímou ministrují, Eva občas zpívá žalm a rozhodně nepřehlédnete ani všetečnou nej-

mladší Michalku. Líšničtí si také nemohli nevšimnout, jak se v poslední době proměnil a prokoukl hřbitov kolem kostela, což je především Petrova zásluha.

Oblíbená modlitba:

Před nějakou dobou na Večeřovy dolehly starosti s dětmi – nejen zdravotní, ale i ve škole, kde neklapaly vztahy s ostatními dětmi, což Eva jako maminka silně emocionálně prožívala. Jak to uchopit v modlitbě a dát tomu správnou formu, aby se rozjitřené emoce upokojily a duše všechno s důvěrou a pokojem svěřila Pánu? Eva pátrala na internetu a našla tuto modlitbu, která je tím, co hledala, a teď už patří k její oblíbeným modlitbám:

Nebeský Otče, svěřil jsi nám děti, abychom je vychovali k tvé oslavě a pro jejich věčné štěstí. Stvořil jsi je k svému obrazu a křtem jsi je přijal za své. Jsou to tvoje děti a mají tvými zůstat. Jsou to zároveň i naše děti, po nás zdědily své vlohy a sklony. Prosíme, Pane, žehnej jim. Ochraňuj je v nebezpečích života a v pokušeních. Uchovej jim pravou víru. Dej jim dobré kamarády a upřímné přátele. Osvět je při volbě povolání, aby tě mohli oslavit spoluprací na tvém stvořitelském díle. Nám pak, nebeský Otče, pomoz, abychom je vedli k tobě s cílevědomou důsledností a se srdečnou dobrotou. Dej nám, abychom se na nich dočkali radosti. Kéž ti můžeme jednou říci: Zde jsou děti, které jsi nám svěřil.

Oblíbený recept Evy Večeřové uvítají všechny ženy, které podobně jako Eva nějaký ten dort občas upéct musí, ale jelikož nejsou profesionálními kuchařkami, může jim z klasického dortu vyjít „průšvih“. Tento dort je snadný, i když je netradiční, lahodí oku i chuťovým pohárkům a vždycky dopadne dobře – a vyvolá prosby o recept. Proto se Eva o něj s vámi ráda podělí:

Šumavský dort

Těsto:

3 ks vajec

80 g cukru

2 lžíce vroucí vody

80 g polohrubé mouky

Krém:

70 g másla

30 g hrubé mouky

3/4 l mléka

100 g másla

100 g cukru krupice

50 g kakaa

3 lžíce rumu

Poleva:

150 g hořké čokolády

75 ml smetany ke šlehání

25 g másla

Nejdřív upečte korpus. Troubu předehřejete na 180°. Žloutky oddělte od bílků, přidejte k nim cukr a vyšlehejte do hladké, skoro bílé pěny. Přidejte 2 lžíce vroucí vody a šlehejte dál. Do pěny dál přimíchejte mouku a tuhý sníh z bílků. Těsto nalijte do vymazané a vysypané formy a pečte 20–25 minut. Hotový korpus nechte vychladnout.

Během pečení korpusu nachystáte krém. Na pánvi rozpustíte 70 g másla, zaprašte ho hrubou moukou a uvařte světlou jíšku. Tu nechte zchladnout, pak ji opět zahřejte a za stálého míchání

přilejte mléko. Vznikne hustá hmota, nechte ji vychladnout.

Změklé máslo smíchejte s krupicovým cukrem a kakaem, směs promíchejte s jíškovým základem. Nakonec vše vyšlehejte šlehačem.

Vychladlý piškot pokapejte rumem a ještě ve formě na něj naneste krém. Dort nechte ztuhnout v lednici. Nakonec rozpustíte čokoládu, přidejte do ní šlehačku a máslo. Polevu vyšlehejte metličkou a po vychladnutí nalejte na dort. Po ztuhnutí můžete podávat.

Daniela Feltová

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Dominika Moulíková a Karolína Peroutková **Sazba:** Jiří Hladovec